

Scott proti Španělsku, rozsudek ze dne 18. 12. 1996

Stěžovatel: Scott

Žalovaný stát: Španělsko

Číslo stížnosti: 21335/93

Datum: 18.12.1996

Článek Úmluvy: čl. 5 odst. 1

čl. 5 odst. 3

čl. 8

Rozhodovací formace: Senát

Soud: Evropský soud pro lidská práva

Hesla: detence/zajištění/zbavení svobody, extradice, kritéria přípustnosti, přiměřená lhůta/délka řízení

Významnost: 2

EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA

18. prosince 1996

VĚC SCOTT

(Rozsudek ve věci Scott versus Španělsko)

Evropský soud pro lidská práva, zasedající v souladu s článkem 43 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a příslušnými ustanoveními Jednacího řádu A jako Senát, který tvořili následující soudci: R. Ryssdal, předseda, Thór Vilhjálmsson, A. Spielmann, J. M. Morenilla, A. B. Baka, G. Mifsud Bonnici, D. Gotchev, B. Repik, K. Jungwiert a dále H. Petzold, tajemník Soudu, a P. J. Mahoney, zástupce tajemníka Soudu, po neveřejné poradě, která se konala ve dnech 2. září a 30. listopadu 1996, posledně uvedeného data vynesl následující rozsudek:

POSTUP

1. Případ byl Soudu předán Evropskou komisí pro lidská práva (dále jen „Komise“) 18. září 1995 v tříměsíční lhůtě stanovené článkem 32 § 1 a článkem 47 Úmluvy. Tomu předcházelo podání stížnosti (č. 21335/93) proti Španělskému království, předložené Komisi podle článku 25 britským občanem panem Christopherem Ianem Scottem 2. září 1992.

Požadavek Komise vycházel z článku 44 a 48 a z prohlášení, jímž Španělsko uznalo obligatorní pravomoc Soudu (článek 46). Předmětem žádosti bylo vydání rozhodnutí, zda skutkový děj případu zakládá porušení závazků příslušného státu podle článku 5 §§ 1 a 3 Úmluvy.

2. V odpovědi na dotaz učiněný v souladu s ust. 33 § 3 (d) Jednacího řádu A žadatel uvedl, že si

přeje osobně se zúčastnit řízení, a ustanovil advokáta, který jej bude zastupovat (ust. 30).

Vláda Spojeného království poté, co byla tajemníkem Soudu zpravena o svých právech zasahovat do případu (článek 48 /b/ Úmluvy a ust. 33 § 3 /b/), nijak nenaznačila, že by tak měla učinit.

3. Do ustaveného Senátu byl z moci úřední jmenován pan J. M. Morenilla, zvolený soudce španělské národnosti (článek 43 Úmluvy), a pan R. Ryssdal, předseda Soudu (ust. 21 § 4 /b/). Dne 29. září 1995 vylosoval předseda Soudu za přítomnosti tajemníka Soudu dalších sedm členů, a to pány Thóra Vilhjálmsóna, A. Spielmanna, A. B. Baku, G. Mifsuda Bonniciho, D. Gotcheva, B. Repika a K. Jungwierta (článek 43 in fine Úmluvy a ust. 21 § 5).
4. Pan Ryssdal z titulu předsedy Senátu (ust. 21 § 6) prostřednictvím tajemníka konzultoval se zástupcem španělské vlády (dále jen „Vláda“), právním zástupcem žadatele a delegátem Komise postup soudního řízení (ust. 37 § 1 a 38). V souladu s následně vydaným nařízením obdržel tajemník vyjádření Vlády 3. dubna 1996 a vyjádření žadatele 13. května.
5. V souladu s rozhodnutím předsedy se veřejné zasedání konalo v Paláci lidských práv ve Strasbourgu 28. srpna 1996. Soud předtím vykonal přípravné řízení.

K soudu se dostavili:

(a) za Vládu

1. Borrego Borrego, ředitel právního oddělení pro Evropskou komisi pro lidská práva a Evropský soud pro lidská práva, Ministerstvo spravedlnosti, zástupce Vlády;

(b) za Komisi

1. Mucha, delegát;

(c) za žadatele

1. Fitzgerald, královská rada, právní zástupce, S. Jakobi, poradce.

Soud vyslechl úvodní přednesy pánů Muchy, Fitzgeralda a Borrega Borrega.

SKUTKOVÁ ZJIŠTĚNÍ

1. Zvláštní okolnosti případu
2. Pan Scott je britským občanem, narodil se v roce 1958. Současně je držen v Královském vězení v Leicesteru.
3. Dne 5. března 1990 finská občanka, slečna T., podala na policii v Puerto de la Cruz, Tenerife, Kanárské ostrovy, udání, ve kterém sdělovala, že ji žadatel předešlou noc znásilnil. Podle slečny T. ji žadatel zavražďoval a bil, nutil ji svléknout se a mít s ním pohlavní styk. Slečna T. podstoupila lékařské vyšetření a 9. března 1990 odlétla zpět do Finska.
4. Večer 5. března 1990. na základě popisu slečny T., byl žadatel zadržen policií; pokusil se uprchnout, ale nakonec byl zatčen. Měl falešný pas a byl pod silným vlivem alkoholu vyžadujícím lékařské ošetření. Dne 7. března 1990. za asistence právníka a překladatele, učinil před policií prohlášení, ve kterém popřel obvinění ze znásilnění. Při prohlídce jeho rejstříku bylo zjištěno, že žadatel uprchl z věznice v Sudbury, West Midlands, 22. prosince 1989 a že na něj byl 31. ledna 1990 soudcem Porotního trestního soudu v Birminghamu vydán mezinárodní zatykač pro vraždu otce. Večer 7. března 1990 byl žadatel předveden před vyšetřujícího soudce (juez de instrucción).
5. Dne 8. března 1990. opět za asistence právníka a překladatele, žadatel popřel obvinění ze znásilnění před vyšetřujícím soudcem č. 1 v Puerto de la Cruz. Ve svém rozhodnutí toho dne

soudce prohlásil, na základě článků 503 a 504 trestního řádu (viz níže uvedené odst. 35 a 36), že existuje dostatečný důvod věřit, že žadatel spáchal trestný čin, který měl za následek oprávněné uvěznění (viz níže uvedený odst. 33). S ohledem na okolnosti případu a existenci mezinárodního zatykače (viz výše uvedený odst. 8) vyšetřující soudce nařídil panu Scottovi vyšetřovací vazbu.

6. Dne 23. března 1990 příslušný soudní orgán pro vydávání cizích státních příslušníků, hlavní vyšetřující soudce č. 4 z Audiencia Nacional v Madridu, také nařídil žadateli vazbu na základě mezinárodního zatykače a závazku úřadů Spojeného království, že podají žádost o jeho vydání (článek 8 extradičního zákona viz níže uvedený odst. 37). V tomto se hlavní vyšetřující soudce odvolával na články 503 a 504 trestního řádu (viz níže uvedené odst. 35 a 36) a bral v úvahu závažnost zločinu a výši trestu vězení, který by následoval podle španělského práva (viz níže uvedený odst. 34). Formální žádost o vydání byla podána 27. dubna 1990 spolu s dalšími důkazy svědčícími proti žadateli.
7. Dne 25. června 1990 byla příslušnému orgánu ve Finsku zaslána mezinárodní žádost o soudní spolupráci za účelem získání další výpovědi údajné oběti znásilnění a dodatečných lékařských svědectví.
8. Dne 26. listopadu 1990 veřejný žalobce (Ministerio Fiscal) doporučil žadatelovo vydání. Od úřadů Spojeného království byly požadovány záruky v tom smyslu, že pokud vydání bude povoleno a žadatel bude odsouzen v Anglii, konečný trest nepřesáhne třicet let vězení (maximální doba vězení podle španělské legislativy). Dne 2. ledna 1991 britské velvyslanectví v Madridu sdělilo Audiencia Nacional, že v žadatelově případě skutečně nebude trest udělený za usvědčení z vraždy pravděpodobně vyšší než deset let. Následně se konalo zasedání v Audiencia Nacional, v jehož průběhu žadatel popřel obvinění z vraždy a bránil se proti vydání.
9. Rozhodnutím z 22. února 1991 odbor trestního oddělení Audiencia Nacional přijal záruky úřadů Spojeného království a nařídil, že žadatel bude vydán, aby byl postaven před soud za vraždu svého otce. Toto rozhodnutí o vydání bude naplněno pouze poté, až si žadatel odpyká dosud nevyřešenou dobu trestu, který mu bude případně uložen ve Španělsku za zločin znásilnění (viz níže uvedený odst. 41). Dále pak čas, který žadatel stráví ve vězení do vydání, bude odečten z trestu, k němuž bude případně odsouzen anglickými soudy v případě vraždy (viz níže uvedený odst. 42).
10. Žadatel podal odvolání (recurso de súplica) k soudnímu tribunálu trestního oddělení Audiencia Nacional. Rozhodnutím z 28. května 1991 bylo odvolání zamítnuto. Dne 28. června 1991 ministerská rada (Consejo de Ministros) rozhodla nevyužít své pravomoci nevykonat příkaz k vydání.
11. Mezitím 7. března 1991 vyšetřující soudce v Puerto de la Cruz rozhodl prodloužit žadatelovu vyšetřovací vazbu v případě znásilnění podle článku 504 trestního řádu (viz níže uvedený odst. 36). Přitom bral v úvahu také skutečnost, že žadatelovo vydání bylo stále v jednání.
12. V květnu 1991 napsal pan Scott Audiencia Nacional, že je ochoten souhlasit s vydáním, aby se mu mohlo dostat lékařské péče ve Spojeném království, i když vyšlo najevo, že později od této myšlenky upustil. Dne 24. června 1991 veřejný žalobce doporučil, aby byl žadatel držen ve vyšetřovací vazbě v případě znásilnění, dokud nebude přechodně vydán úřadům Spojeného království.
13. Dne 6. března 1992 britské velvyslanectví v Madridu písemně sdělilo Audiencia Nacional, že v případě žadatelova přechodného předání úřadům Spojeného království jeho zpětné vydání nemůže být zaručeno.
14. Ve stejný den, to znamená přibližně dva roky po tom, co byl žadatel zadržen (viz výše uvedený odst. 9), vyšetřující soudce v Puerto de la Cruz nařídil žadatelovo prozatímní propuštění (libertad provisional) v souvislosti s případem znásilnění, jak požaduje článek 504 trestního řádu (viz níže uvedený odst. 36). Byl však dále držen ve vazbě podle rozhodnutí učiněných v rámci řízení o jeho vydání.
15. Dne 17. března 1992 Audiencia Nacional s tím, že 23. březen 1990 byl brán jako začátek

žadatelovy vazby v rámci řízení o vydání (viz výše uvedený odst. 10), rozhodl prodloužit jeho vazbu podle článku 504 trestního řádu a článku 10 § 3 extradičního zákona (viz níže uvedené odst. 36. 37 a 40) na dobu nepřesahující dva roky, což znamená do 23. března 1994. Audiencia Nacional předtím vyslechl veřejného žalobce a žadatele, přičemž prvně jmenovaný navrhl, že vzhledem k nemožnosti dočasného předání žadatele úřadům Spojeného království by jeho vydání mělo být uskutečněno až poté, co „bude zproštěn trestní odpovědnosti ve Španělsku“ v souvislosti s případem znásilnění.

16. Žadatel se odvolal (recurso de súplica) proti tomuto rozhodnutí, ale 18. června 1992 soudní tribunál trestního oddělení Audiencia Nacional odvolání zamítl z toho důvodu, že v případě jeho vydání na něj byla uvalena vazba 23. března 1990 nezávisle na dřívějším zadržení za jiné záležitosti a že riziko jeho uniknutí před spravedlností je značné. Ve svém vyjádření se veřejný žalobce znovu odvolával na případ projednávaný v Puerto de la Cruz.
17. Další žadatelova žádost o propuštění ze 7. září 1992 byla 5. října zamítnuta Audiencia Nacional z podobných důvodů. Ačkoli žádost byla adresována Audiencia Nacional, žadatel velice často poukazoval na řízení před vyšetřujícím soudcem v Puerto de la Cruz.
18. Dne 6. prosince 1992, reaguje na další žádost pana Scotta, Audiencia Nacional požádal vyšetřujícího soudce v Puerto de la Cruz, aby předložil informace o možnosti vydání žadatele. Spis Soudu neobsahuje žádnou odpověď.

23 Žadatel podal odvolání k Oslavnímu soudu (viz níže uvedený odst. 32) proti rozhodnutím Audiencia Nacional ze 17. března a 18. června 1992 o jeho extradiční vazbě. Odvolání bylo zamítnuto po zkráceném řízení v rozhodnutí z 6. května 1993. V této záležitosti Ústavní soud prohlásil, že na žadatele byla uvalena vazba v rámci řízení o vydání 23. března 1990, tudíž rozhodnutí Audiencia Nacional ze 17. března 1992, kterým prodloužil vazbu o další dva roky od onoho data, bylo z právního hlediska v pořádku, jelikož předchozí doba strávená žadatelem ve vězení se netýkala nového uvalení vazby.

24. Mezitím vyšetřující soudce v Puerto de la Cruz svým rozhodnutím (auto de procesamiento) z 2. února 1993 formálně obvinil žadatele za. inter alia, znásilnění a zfalšování dokladů.
25. Dne 8. února 1993 vyšetřující soudce obnovil svůj požadavek, aby získal další výpověď žalobkyně prostřednictvím mezinárodní soudní spolupráce (viz výše uvedený odst. 11). Požadovanou výpověď a dva lékařské posudky, vše ve finštině, v Puerto de la Cruz obdrželi 29. dubna 1993. Španělský překlad obdrželi až o dva měsíce později. Výpověď, která bylo přednesena na zasedání soudu v Tuusule ve Finsku 14. prosince 1992, potvrdila původní obvinění slečny T. (viz výše uvedený odst.7). Lékařské posudky ukázaly, že slečna T. po svém návratu z Tenerife podstoupila dlouhotrvající psychiatrickou léčbu.

Dne 25. srpna 1993 bylo znovu nařízena žadatelova vazba v případě znásilnění. Následně byl žadatel předveden před soud.

26. Dne 26. listopadu 1993 veřejný žalobce vyslovil předběžné návrhy (conclusiones provisionales). Na základě dostupných lékařských důkazů požadoval trest vězení šestnácti let za znásilnění a dále trest vezení čtyři měsíce a pokutu 100 000 peset za zfalšování dokladů.
27. Proběhlo zasedání, při kterém slečna T. a soudem určenými lékaři experti podali svědectví.

V rozsudku z 21. března 1994 Audiencia Provincial v Santa Cruz de Tenerife zprostil žadatele viny ve věci znásilnění na základě toho, že jediným důkazem svědčícím proti němu bylo tvrzení slečny T., které obsahovalo mnoho nesrovnalostí. Audiencia Provincial přijal názor expertů přítomných při zasedání, že lékařské svědectví nepotvrdilo obvinění z násilného sexuálního styku.

Ve věci zfalšování dokladů byl žadatel shledán vinným a odsouzen k navrhovanému trestu.

28. Dne 16. března 1994. kdy žadatelova vazba dosáhla zákonného maxima čtyř let (viz níže uvedený odst. 36), vydal Audiencia Nacional příkaz k propuštění žadatele z vazby v rámci řízení o vydání. Avšak s vědomím žadatelova zproštění viny v případě znásilnění a jeho brzkého propuštění Audiencia Nacional ihned nařídil žadatelovu pokračující vazbu až do vydání.
29. Dne 27. března 1994 byl žadatel předán úřadům Spojeného království na základě mezinárodního zatykače a rozhodnutí Audiencia Nacional z 22. února 1991 povolujícího vydání (viz výše uvedený odst. 13).
30. Žadatel celkem strávil ve vězení dva roky, šest měsíců a dvacet devět dní na základě různých rozhodnutí k vazbě až do soudního řízení pro obvinění ze znásilnění a přesně čtyři roky v souvislosti s řízením o vydání.
31. Dne 9. listopadu 1995 po zasedání Porotního trestního soudu v Birminghamu byl pan Scott uznán vinným za vraždu svého otce. Byl odsouzen k doživotnímu trestu odnětí svobody. Předsedající soudce doporučil „tarifní dobu“ 12 let (viz níže uvedený odst. 43).
32. Příslušné domácí právo
33. Ústava

32 Článek 17 Ústavy chrání právo na svobodu a bezpečnost osoby a určuje podmínky, za kterých může být svoboda osoby omezena. Podle odstavce 4 tohoto ustanovení má být připraven v zákoně postup habeas corpus, který také určí maximální trvání vyšetřovací vazby.

Práva daná článkem 17 posuzována jako základní mohou být předmětem odvolání se jednotlivce k Ústavnímu soudu (recurso de amparo).

1. Trestní zákon

33 Podle článku 429 trestního zákona platného v dané době je znásilnění postižitelné troštem odnětí svobody na dobu od dvanácti let a jednoho dne do dvaceti let (reclusión menor).

34. Podle článku 405 trestního zákona je zabití vlastního otce či matky postižitelné trestem odnětí svobody na dobu od dvaceti let a jednoho dne do třiceti let (reclusión mayor).

35. Trestní řád

36. Podle článku 503 trestního řádu

„Před nařízením vyšetřovací vazby musí být splněny následující podmínky:

1. Musí být prokázáno, že k jednání, které mohlo způsobit trestný čin, skutečně došlo.
2. Trestný čin musí být postižitelný více než šesti lety trestu odnětí svobody (prisión menor) nebo, je-li trest odnětí svobody nižší, soudce musí shledat nezbytným držet, obžalovaného ve vazbě vzhledem k jeho trestním záznamům, okolnostem trestného činu, možnému poškození veřejného pořádku nebo četnosti páchání podobných činů...
3. Musí existovat dostatečné důvody k tomu, aby osoba držená ve vazbě byla považována za trestně odpovědnou za tento čin.“
4. Podle článku 504 trestního řádu by vyšetřovací vazba neměla přesáhnout jeden rok, je-li trestný čin postižitelný odnětím svobody na dobu od 6 měsíců a jednoho dne do 6 let, a neměla by přesáhnout dobu 2 let, je-li použitelný trest vyšší.

Avšak jestliže případ nemůže být projednán u soudu během této doby a existuje riziko, že by obžalovaný unikl spravedlnosti, článek 504 trestního řádu stanoví, že vyšetřovací vazba může být prodloužena postupně až na dva a čtyři roky. Zdůvodněné rozhodnutí s tímto účinkem může být vydáno až poté, co příslušný soud vyslechne obžalovaného a veřejného žalobce.

37. Podle článku 528 § 1 trestního řádu může vyšetřovací vazba trvat pouze tak dlouho, dokud její

původní důvody zůstávají v platnosti.

38. Pravidla extradiční vazby

39. Řízení o vydání spadají do pravomoci Audiencia Nacional v Madridu bez ohledu na to, kde byla žádaná osoba zadržena (článek 65 § 4 zákona o soudnictví – Ley Orgánica del Poder Judicial). V takových případech přípravné řízení spadá do pravomoci příslušného hlavního vyšetřujícího soudce (juez central de instrucción) přiděleného k Audiencia Nacional. rovněž v Madridu (článek 88 zákona o soudnictví a článek 8 § 2 extradičního zákona z roku 1985).

40. Podle článku 8 extradičního zákona může stát za určitých okolností požadovat zadržení osoby s cílem jejího vydání i před podáním formální žádosti o vydání, pokud se žádající stát zaručí, že příslušná žádost bude podána během následující čtyřiceti dnů. Zadržený musí být předveden před příslušného hlavního vyšetřujícího soudce během dvaceti čtyř hodin od jeho zatčení.

40 Podle článku 10 § 3 extradičního zákona „dokud trvá řízení o vydání, maximální doba vazby žádané osoby a její práva jako zadrženého jsou dána, pokud ne tímto zákonem, příslušnými ustanoveními trestního řádu“.

41 Podle článku 19 § 2 extradičního zákona „pokud je žádaná osoba ve vyšetřování nebo byla odsouzena španělským soudem ... její předání může být odloženo až do doby, kdy bude její trestní odpovědnost ve Španělsku zrušena, nebo .může být předána přechodně či definitivně v souladu s podmínkami, které odsouhlasí žádající stát.“

Článek 18 extradiční smlouvy mezi Spojeným královstvím a Španělským královstvím z 22. července 1985 obsahuje podobné ustanovení. Smlouva vešla v platnost 1. července 1986.

42. Článek 18 §§ 1 a 2 extradičního zákona vyžaduje, inter alia, aby vydání bylo uskutečněno za podmínky, že doba strávená žádanou osobou v extradiční vazbě bude odečtena z trestu, který jí bude udělen žádajícím státem.

43. Doživotní tresty v Anglii

44. Podle anglického práva vražda zakládá povinný trest doživotního vězení (zákon o vraždě /zrušení trestu smrti/ z roku 1965). Osoba odsouzená za zabití člověka může být odsouzena k doživotnímu vězení podle uvážení soudce. V obou případech propuštění na svobodu může být povoleno až po minimální době považované za nezbytnou pro uspokojení požadavků na odplatu a odstrašení („tarifní doba“).

ŘÍZENÍ PŘED KOMISÍ

44. Pan Scott podal žádost ke Komisi 2. září 1992. Opíral se o článek 5 §§ 1 (c) a 3 Úmluvy, stěžuje si, že byl nezákonně zadržen na nepřiměřeně dlouhou dobu. Dále si stěžoval na porušení článků 5 § 4. 6, 8 a 13.

45. Dne 22. února 1995 Komise prohlásila žádost (č. 21335/93) za přípustnou pokud se týkalo stížnosti v souvislosti s článkem 5 §§ 1 (c) a 3. Ve své zprávě ze 4. července 1995 (článek 31) vyjádřila názor, že nedošlo k porušení článku 5 § 1 (c) (desíti hlasy proti třem) a že došlo k porušení článku 5 § 3 Úmluvy (dvanácti hlasy proti jednomu).

KONEČNÉ NÁVRHY PŘEDLOŽENÉ SOUDU

46. Na zasedání žadatel vyzval Soud, aby uznal, že došlo k porušení článku 5 §§ 1 (c) a 3.

Vláda, pokud šlo o ni, navrhla, aby za okolností tohoto případu nebyla délka žadatelovy vazby shledána nepřiměřenou.

PŘÁVNÍ ZJIŠTĚNÍ

1. Údajné porušení článku 5 § 1 Úmluvy
2. Pan Scott si stěžoval na nezákonnost svého věznění podle článku 5 § 1 Úmluvy, který, v rámci své relevance, říká:

„1. Každý má právo na svobodu a osobní bezpečnost. Nikdo nesmí být zbaven svobody kromě následujících případů, pokud se tak stane v souladu s řízením stanoveným zákonem:...

(c) zákonné zatčení nebo jiné zbavení svobody osoby za účelem předvedení před příslušný soudní orgán pro důvodné podezření ze spáchání trestného činu nebo jsou-li oprávněné důvody k domněnce, že je nutné zabránit ve spáchání trestného činu nebo v útěku po jeho spáchání: ...

(f) zákonné zatčení nebo jiné zbavení svobody osoby, ...proti níž probíhá řízení o ... vydání.“

1. Předběžná zkoumání

48 Před Soudem si pan Scott stěžoval, že skutečnosti související s jeho vězněním ve Španělsku mezi březnem 1990 a březnem 1994 zakládají porušení článku 5 § 1 v souvislosti jak s jeho vrácením do vyšetřovací vazby tak s jeho vazbou s výhledem na vydání, a dále porušení § 3 stejného ustanovení s ohledem na délku jeho prodlužované vyšetřovací vazby.

Žadatel prohlásil, že od 28. června 1991, tj. dne, kdy ministerská rada Španělska schválila jeho vydání Spojenému království (viz výše uvedený odst. 14), byla jediným ospravedlněním pokračující vazby jeho údajná odpovědnost za případ znásilnění.

49. Komise shledala žadatelovu vazbu zákonnou podle článku 5 § 1 (c). Pokud se týká její délky. Komise vyšetřovala pouze prodloužení jeho vyšetřovací vazby.

50. Vláda namítla, že různé úvahy se hodí na dva různé druhy řízení, do nichž byl pan Scott zapojen: podezření ze znásilnění a žádost o vydání. V obou případech bylo odnětí svobody zákonné. Dlouhé trvání vazby, která následovala, bylo také ospravedlnitelné. V souladu s příslušnou legislativou (viz výše uvedený odst. 41) byly Španělské úřady oprávněny odložit provedení příkazu k žadatelovu vydání, pokud probíhalo soudní řízení ve věci znásilnění. Z hlediska znění článku 5 § 3 (viz níže uvedený odst. 67) byl ovšem Soud oprávněn pouze k posouzení doby strávené žadatelem ve vazbě v souladu s nařízenými vydanými při řízení ve věci znásilnění.

51. Soud poznamenává, že žadatel byl poprvé uvězněn 5. března 1990 pro podezření ze znásilnění finské ženy (viz výše uvedený odst. 8). Následně hlavní vyšetřující soudce č. 4 nařídil, aby žadatel byl držen ve vazbě až do rozhodnutí o žádosti o vydání (viz výše uvedený odst. 10). Dne 22. února 1991 Audiencia Nacional nařídil žadatelovo vydání podle požadavku úřadů Spojeného království. Avšak tento příkaz k vydání měl být vykonán až po rozhodnutí v případě znásilnění (viz výše uvedený odst. 13).

Soud dále poznamenává, že poté, co bylo rozhodnuto o propuštění žadatele v souvislosti s případem znásilnění (viz výše uvedený odst. 18) a po neúspěšném pokusu vydat žadatele britským úřadům pouze přechodně, zvolil Audiencia Nacional prodloužení žadatelovy extradiční vazby (viz výše uvedený odst. 19). Je obecným míněním, že základem pro toto rozhodnutí, stejně jako pro následné příkazy z 5. října a 6. prosince 1992 (viz výše uvedené odst. 21 a 22), bylo to, že vyšetřování obvinění ze znásilnění stále ještě probíhalo. Dále, jediným argumentem použitým veřejným žalobcem při doporučení pokračování vazby pana Scotta byla existence onoho vyšetřování (viz výše uvedené odst. 16, 19 a 20).

52. Z předchozího Soud usuzuje, že až na několik dní, které uplynuly mezi žadatelovým zproštěním viny ve věci znásilnění a jeho předáním úřadům Spojeného království, vyšetřování obvinění ze

znásilnění poskytovalo po celou dobu zcela nebo zčásti ospravedlnění žadatelovy pokračující vazby. Toto byl bezesporu případ v době mezi 5. březnem 1990 a 6. březnem 1992 a znovu mezi 25. srpnem 1993 a 21. březnem 1994. kdy byla nařízena vazba v souvislosti se soudním řízením ve věci znásilnění. Avšak i během doby mezi 6. březnem 1992 a 25. srpnem 1993, kdy technicky byl žadatel vězněn výhradně na základě příkazů učiněných v řízení o vydání, bylo jediným důvodem prodloužení jeho vazby to, že vyšetřování jeho obvinění ze znásilnění stále nebylo dokončeno. Jinými slovy španělské extradiční úřady, které nařídily žadatelovu vazbu na základě žádosti o vydání, což bylo jako takové podloženo článkem 5 § 1 (f), rozhodly prodloužit jeho vazbu i po 6. březnu 1992. kdy prozatímní propuštění na svobodu bylo potvrzeno z hlediska řízení ve věci znásilnění, z důvodů („důvodné podezření ze spáchání trestného činu“ a riziko úniku), které by měly být spíše zkoumány v kontextu článku 5 § 1 (c).

Za těchto okolností a při uplatnění své pravomoci posoudil zákonné důvody žadatelova věznění „autonomně“ přistoupí Soud k době mezi 5. březnem 1990 a 21. březnem 1994 jako spadající do okruhu článku 5 § 1 (c). Toto je shodné s cílem a účelem článku 5, který má chránit každého před svévolným odnětím svobody (viz, mutati mutandis, rozsudek ve věci Van der Leer v. Holandsko z 21. února 1990, Série A č. 170-A, s. 13. § 27).

1. Zákonnost žadatelovy pokračující vazby
2. Pan Scott nezpochybnil zákonnost svého původního věznění, ať již vzhledem k vyšetřování znásilnění nebo vzhledem k řízení o vydání. Zpochybnil však zákonné důvody pokračující extradiční vazby po potvrzení podmíněného propuštění v případě znásilnění 6. března 1992 (viz výše uvedený odst. 18).

Žadatel si dále stěžoval na nezákonnost nařízení jeho pokračující vazby datovaného 25. srpna 1993 a učiněného po mezinárodní výměně dopisů (viz výše uvedený odst. 25). Podle jeho vyjádření takto nabyté důkazy nijak výrazně neposílily argumenty žaloby, činíce lak příkaz k vazbě svévolným podle článku 5 § 1 (c).

54. Komise shledala, že žadatelovo držení ve vazbě v souvislosti s trestním řízením bylo nařízeno v souladu s postupem předepsaným zákonem a bylo zákonné v rámci výkladu článku 5 § 1 (c).
55. Podle Vlády také bylo o žadatelově uvěznění rozhodnuto podle zákona a příslušnými soudními orgány. Pokud jde o žadatelovu první stížnost. Vláda zdůraznila, že v souladu s příslušnou legislativou (viz výše uvedený odst. 41) byly španělské úřady oprávněny odkládat provedení příkazu k vydání tak dlouho, dokud jednání v případě znásilnění zůstávalo nedorozřešené.
56. Soud proto musí podle tohoto ustanovení zjistit, zda žadatelovo věznění v době mezi 6. březnem 1992 (viz výše uvedený odst. 18) a 25. srpnem 1993 (viz výše uvedený odst. 25), stejně jako příkaz k jeho pokračující vazbě učiněný posledně zmiňovaného dne, byly „v souladu s postupem předepsaným zákonem“ a „zákonné“ v rámci výkladu článku 5 § 1. Úmluva zde v podstatě odkazuje na domácí právo a z toho určuje povinnost přizpůsobit se jeho základním a procesním ustanovením; ale navíc požaduje, aby každé zbavení svobody bylo slučitelné s účelem článku 5, jmenovitě s ochranou jednotlivce před libovůlí (viz rozsudek ve věci Amuur v. Francie ze dne 25. června 1996, Reports of Judgments and Decisions 1996..., s. ..., § 50).
57. Je v první řadě na národních orgánech, zejména na soudech, aby interpretovaly a aplikovaly domácí právo. Avšak jelikož podle článku 5 § 1 jednání, které není v souladu s národním právem, zakládá porušení Úmluvy, Soud by mohl a měl vynaložit určité úsilí na zhodnocení, zda bylo jednáno v souladu s tímto právem (viz rozsudek ve věci Bouamar v. Belgie ze dne 29. února 1988. Série A č. 129. s. 21. § 49).
58. Žadatelovo věznění v době od 6. března 1992 do 25. srpna 1993
59. Pan Scott si stěžoval, že přinejmenším v době od 6. března 1992 do 25. srpna 1993 byl technicky držen v extradiční vazbě, zatímco ve skutečnosti bylo ospravedlněním jeho věznění pokračující vyšetřování obvinění ze znásilnění. Poté, co byl propuštěn na záruku v případě

obvinění ze znásilnění, neexistovalo zdůvodněné ospravedlnění jeho pokračující vazby ani podle jednoho z odstavců (c) a (f) článku 5 § 1. Mel tudíž být buď propuštěn nebo okamžitě vydán.

60. Soud in limine shledává, že ačkoli žadatelova stížnost na údajnou nezákonnost jeho extradikční vazby nebyla specificky zmíněna v rozhodnutí Komise o přípustnosti (viz výše uvedený odst. 45), z faktů o případu předložených Komisí, ale také ze zdůvodnění Komise v jejím rozhodnutí o přípustnosti a v její zprávě (viz výše uvedené odst. 43 a 44) je zřejmé, že tato otázka tvoří část rozsahu případu nyní před Soudem. Každopádně má Soud pravomoc posoudit ji z vlastního podnětu (viz, mutatis mutandis. rozsudek ve věci Kamasinski v. Rakousko ze dne 19. prosince 1989, Série A č. 168, s. 30, § 59).
61. Soud souhlasí s žadatelem, jak je uvedeno výše (viz odst. 52), že během projednávané doby bylo skutečným ospravedlněním pokračující vazby jeho údajné zapojení do případu znásilnění. Soud je uspokojen, že rozhodující o žadatelově pokračující vazbě na tomto základě ústřední soudní orgány – hlavní vyšetřující soudce č. 4 a Audiencia Nacional – postupovaly v souladu s domácí legislativou. Žadatel nezpochybnil, že projednávaná legislativa – v podstatě příslušná ustanovení extradikčního zákona z roku 1985 a Extradikční smlouvy mezi Spojeným královstvím a Španělským královstvím a také ustanovení týkající se vyšetřovací vazby obsažená v trestním řádu – je sama o sobě v rozporu s Úmluvou. Národní úřady byly podle zákona oprávněny odložit vydání žádané osoby, jestliže trestní vyšetřování se ještě vyvíjelo (viz výše uvedený odst. 41). Podle článku 10 § 3 extradikčního zákona (viz odst. 40) byly dále oprávněny držet žadatele ve vazbě za využití stejných zásad, které platí pro zadržení osob před soudním řízením.
62. Otázky zákonnosti, které jinak mohly vyvstat z protahování žadatelovy extradikční vazby (viz rozsudky ve věcech Kolompar v. Belgie ze dne 24. září 1992. Série A č. 235-C, s. 56, § 40 a Quinn v. Francie ze dne 22. března 1995. Série A č. 311. s. 19-20, § 48), jsou v tomto případě nerozeznatelné od těch, které Soud posoudí podle článku 5 § 3, a tudíž nevyžadují zvláštní zkoumání.
63. Na základě předchozích skutečností se nedá říci, že žadatelovo věznění v projednávané době bylo nezákonné ve smyslu článku 5 § 1.
64. Příkaz k vazbě z 25. srpna 1993
65. Soulad postupu soudních orgánů pověřených případem znásilnění, jmenovitě vyšetřujícího soudce v Puerto de la Cruz, s domácí legislativou nebyl vzat v pochybnost. Pokud jde o Soud, ten ve znění použité legislativy ani v její aplikaci neshledává jakýkoli rozpor s Úmluvou. Uzavírá, že v tomto případě Žadatelovo odnětí svobody pro obvinění ze znásilnění bylo „v souladu s postupem určeným zákonem“.
66. Zbývá posoudit, zda nový příkaz k vazbě v souvislosti s obviněním ze znásilnění z 25. srpna 1993 byl také v souladu s podstatnými ustanoveními domácího práva a byl „zákonný“ ve smyslu článku 5 § 1 (c) Úmluvy.
67. Soud poznamenuje, že pan Scott byl původně uvězněn na základě stížnosti slečny T., že ji žadatel vyhrožoval, bil, nutil svléci se a mít s ním pohlavní styk; dále znamená, že když byl zatýkán policií, pokusil se žadatel uprchnout (viz výše uvedené odst. 7 a 8). Navíc byly 29. dubna 1993 obdrženy další důkazy obsahující novou výpověď stěžovatelky a lékařské posudky o lom, že se slečna T. po svém návratu z Tenerife musela podrobit dlouhodobé psychiatrické léčbě (viz výše uvedený odst. 25). S ohledem na předchozí a zvláště na žadatelovy trestní záznamy (viz výše uvedený odst. 8), které národní orgány byly oprávněny posoudit na základě článku 503 § 2 trestního řádu (viz odst. 35). Soud je přesvědčen, že nový příkaz k žadatelově vazbě z 25. srpna 1993 byl učiněn v souladu s odpovídající použitelnou domácí legislativou a nebyl svévolný ve smyslu článku 5 § 1 (c).
68. Závěr
69. Soud shledává, že v tomto případě nedošlo k porušení článku 5 § 1 Úmluvy.
70. Údajné porušení článku 5 § 3 Úmluvy

71. Žadatel si dále stěžoval, že přemrštěná délka jeho vazby byla v rozporu s článkem 5 § 3 Úmluvy, který zní následovně:

„Každý, kdo je zatčen nebo jinak zbaven svobody v souladu s ustanovením odstavce 1 (c) tohoto článku. ... má právo být souzen v přiměřené lhůtě nebo propuštěn během řízení. Propuštění může být podmíněno zárukou, že se dotyčná osoba dostaví k přelíčení.“

1. Předběžná námitka Vlády
2. Vláda se odvolávala na to, že žadatel nevyužil domácích opravných prostředků, které mu byly dostupné. Namítala, že úřadům odpovědným za případ znásilnění, to znamená vyšetřujícímu soudci č. 1 v Puerto de la Cruz a Audiencia Provincial v Santa Cruz, Tenerife, nebyla zaslána ani jediná žádost o propuštění.
3. Žadatel namítl, inter alia, že i kdyby soudce v Tenerife přijal záruku v trestním obvinění, zůstal by stejně ve vazbě kvůli řízení o vydání.
4. Soud poznamenává, že žadatel podal nejméně tři žádosti o prozatímní propuštění (viz výše uvedené odst. 20, 21 a 22) a že při posledním podnětu uvedeném ve spisu byla celá záležitost předána Oslavnímu soudu. Tyto žádosti byly ovšem adresovány Audiencia Nacional, který měl úřední moc rozhodnout pouze o záležitostech týkajících se žádosti o vydání. Avšak s ohledem na odkaz na vyšetřování znásilnění nejméně v jedné z žádostí o propuštění pana Scolta (viz výše uvedený odst. 21) a především k autonomnímu přístupu, který k žadatelově vazbě Soud zvolil (viz výše uvedený odst. 52), tento shledává, že žadatel vyčerpал jemu dostupné domácí opravné prostředky. Ústřední soudní orgány, které se rozhodly, že výsledek řízení ve věci znásilnění je nezbytnou podmínkou pro vydání, držely žadatele ve vazbě podle svých přímých příkazů od 23. března 1990 do 16. března 1993 (viz výše uvedené odst. 10 a 28). Za těchto okolností bylo důvodné předpokládat, že mají konečné slovo v záležitosti jeho držení ve vazbě, čili by další posílání odvolávání do Tenerife nemělo význam.

Předběžná námitka Vlády se proto zamítá.

1. Skutková podstata stížnosti
2. Žadatel si stěžoval na přemrštěnou délku své vyšetřovací vazby, která podle jeho vyjádření trvala od 5. března 1990, dne jeho zatčení, do 27. března 1994, kdy byl konečně předán úřadům Spojeného království.
3. Komise po zjištění, že článek 5 § 3 platí pouze pro žadatelovu vazbu v souvislosti s případem znásilnění, shledala, že skutečnost, že žadatel byl zbaven svobody na velmi dlouhou souvislou dobu, ukládala španělským úřadům zvláštní povinnost aktivity ukončit vazbu bez dalšího prodloužení.
4. Podle vyjádření Vlády se vyšetřovací vazba žadatele pouze ve dvou obdobích překrývala se souhrnnou vazbou; jedno proběhlo od 5. března 1990 do 6. března 1992 a další od 25. srpna 1993 do 21. března 1994, celkem zhruba dva roky a sedm měsíců. Pouze během těchto období byl žadatel zadržován podle příkazů učiněných v případě znásilnění, a proto pouze tato období spadají pod výjimku v článku 5 § 1 (c) a mohou být proto brána v úvahu pro účely článku 5 § 3.
5. Obecné zásady
6. Jak je dáno ustálenou judikaturou Soudu, aby doba vyšetřovací vazby byla shledána „přiměřenou“, musí být stanovena v každém případě podle jeho charakteristických rysů (viz rozsudek ve věci Wemhoff v. Německo ze dne 27. června 1968. Série A č. 7, s. 24, § 10).

Pokračující vazba může být v tomto případě omluvena pouze tehdy, když existují určité známky skutečného požadavku veřejného zájmu, který přes presumpci nevinny převažuje ustanovení o úctě k osobní svobodě. Posouzení všech okolností svědčících pro či proti existenci takového požadavku a jejich uplatnění v rozhodnutí o žádostech o propuštění náleží v první řadě národním soudním orgánům. Soud má v podstatě rozhodnout na základě důvodů uvedených v těchto rozhodnutích a

skutečností uvedených žadatelem v jeho žádosti o tom, zda došlo či nedošlo k porušení článku 5 § 3.

Trvání důvodného podezření, že zatčená osoba spáchala trestný čin, je podmínkou sine qua non pro zákonnost pokračující vazby, ale po uplynutí určité doby již není postačující: Soud pak musí rozhodnout, zda ostatní důvody udané soudními orgány i nadále ospravedlňují odnětí svobody. Když jsou takové důvody „přiměřené“ a „dostačující“, musí Soud také zjistit, zda odpovědné národní orgány vyvinuly v průběhu řízení „obzvláštní aktivitu“. Složitost a zvláštní charakter vyšetřování jsou faktory, které je v tomto směru nutno zvážit (viz mezi mnoha jinými rozhodnutími, rozsudky ve věci Letellier v. Francie ze dne 26. června 1991, Série A č. 207, s. 18, § 35 a Van der Tang v. Španělsko ze dne 13. července 1995, Série A č. 321, s. 17-18, § 55).

2. Doba braná v úvahu

3. Z výše uvedených důvodů (viz výše uvedené odst. 51 a 52) je Soud přesvědčen, že probíhající vyšetřování V případě znásilnění je maximálním ospravedlněním žadatelovy prodloužené vazby. Nejen že se orgány zabývající se záležitostmi vydání – hlavní vyšetřující soudce č. 4 a trestní oddělení Audiencia Nacional – při prodlužování žadatelovy extradiční vazby neustále odvolávaly na spis o případu znásilnění, dokonce požádaly vyšetřujícího soudce v Puerto de la Cruz, aby předložil informace o možnosti vydání žadatele (viz výše uvedený odst. 22). Při této činnosti se španělské soudy držely v rámci svých pravomocí daných jim platnou legislativou k odložení vydání vyšetřované osoby až do doby, kdy bude ve Španělsku její trestní odpovědnost zrušena (viz výše uvedený odst. 41).

Soud proto bude zvažovat v tomto bodě žadatelovu vazbu ode dne jeho zatčení do dne, kdy ho Audiencia Provincial v Santa Cruz de Tenerife zprostil viny ve věci znásilnění: celkem čtyři roky a šestnáct dnů. Několik zbývajících dnů do předání žadatele úřadům Spojeného království 27. března 1994 nemělo žádnou souvislost s případem znásilnění, a proto spadají do pole působnosti článku 5 § 3.

3. Důvody pokračující vazby

4. Žadatel přijal, že původně podezření z trestného činu znásilnění mohlo ospravedlnit jeho uvěznění. Největší důraz soustředil na svůj argument, že španělské orgány nevyvinuly zvláštní aktivitu.

5. Podle Vlády se národní orgány při prodlužování žadatelovy vazby opíraly o závažnost testného činu údajně jím spáchaného (znásilnění), stejně tak jako riziko jeho úniku. Na podporu posledně uvedeného argumentu poukázala na skutečnost, že žadatel již uprchl z britského vězení, že si zfalšoval pas a že se pokusil uprchnout, když byl zadržen policií (viz výše uvedený odst. 8).

6. Soud přijímá, že údajné trestné činy byly závažného charakteru. Skutečnost, že veřejný žalobce požadoval, aby byl žadateli udělen trest odnětí svobody na dobu šestnácti let (viz výše uvedený odst. 26), tento závěr potvrzuje. Avšak existence silného podezření na zapojení osoby do závažných trestných činů, i když vytváří důležitý faktor, nemůže sama o sobě zdůvodnit dlouhé trvání vyšetřovací vazby (viz rozsudek ve věci Tomasi v. Francie*) ze dne 27. srpna 1992, Série A č. 241-A, s. 35, § 89).

7. Pokud jde o nebezpečí úniku pana Scotla, Soud poznamenává, že tento důvod byl přímo zmíněn pouze v jednom z rozhodnutí zamítajících žádost pana Scotta o propuštění (viz výše uvedený odst. 20). I když pro španělské soudy by bylo jistě vhodné podat detailnější vysvětlení, pokud se týká závažnosti důvodů ve zvláštních okolnostech případu, Soudu nicméně stačí, že očividné a významné riziko žadatelova úniku trvalo po celou dobu jeho vazby. Toto navíc nebylo žadatelem popřeno.

8. Vedení procesu

9. Podle žadatele byl jeho případ jednoduchý, bylo třeba pouze vyslechnout dva svědky a získat určité lékařské posudky. Mel být ukončen během měsíců, nikoli let.

10. Komise byla také názoru, že případ žadatele se nejeví být příliš komplikovaným. Shledala, že nebylo potvrzeno, že délka vazby byla v souladu s požadavkem „přiměřené lhůty“ daným článkem 5 § 3 Úmluvy.
11. Vláda se odvolávala na obtíže spojené s uskutečněním mezinárodní korespondence (viz výše uvedený odst. 11), jako omluvy zpoždění v přivedení žadatele před soud. V tom kontextu poukázala na to, že údajná neschopnost oběti učinit výpověď u finského soudu z důvodů jejího psychického stavu ještě prodloužila řízení téměř o rok.
12. Soud se nemůže ztotožnit s tvrzením Vlády, že různé obtíže spojené s uskutečněním mezinárodní soudní korespondence (překlad dokumentů, přenos diplomatickými cestami, opakované výpovědi stěžovatelky) mohou omluvit velmi dlouhou dobu, kterou žadatel strávil ve vazbě. Stejně jako Komise Soud shledává, že případ nebyl zvláště složitý. Ze spisu o případu je vskutku patrné, že poté, co vyšetřování bylo ukončeno, svědectví proti žadateli zahrnovalo pouze dvě výpovědi žalobkyně, dvě vyjádření obžalovaného a čtyři lékařské posudky. Navíc neobsahuje nic, co by naznačovalo, že délka řízení může být celkově či částečně přisuzována postoji žadatele. Za těchto okolností Soud nemůže než uzavřít, že povinnost „zvláštní aktivity“ daná článkem 5 § 3 nebyla splněna.
13. Závěr
14. Došlo k porušení článku 5 § 3 Úmluvy.

III. Aplikace článku 50 úmluvy

85. Článek 50 Úmluvy stanoví:

„Jestliže Soud zjistí, že rozhodnutí nebo opatření soudního nebo každého jiného orgánu Vysoké smluvní strany je zcela nebo částečně v rozporu se závazky vyplývajícími z ... Úmluvy a jestliže vnitrostátní právo této strany umožňuje jen částečné odstranění důsledků takového rozhodnutí nebo opatření, rozhodnutí Soudu přiznává v případě potřeby poškozené straně spravedlivé zadostiučinění.“

Požadavky žadatele podle tohoto ustanovení byly na náhradu za újmu a úhradu soudních nákladů a výdajů spojených s řízením u institucí Úmluvy.

1. Újma
2. Žadatel požadoval náhradu ve výši 30 000 liber ročně za dobu, kterou podle jeho názoru zbytečně a neoprávněně strávil ve vazbě. Ponechal na úvaze Soudu rozhodnutí, zda touto dobou jsou celé čtyři roky strávené ve vazbě nebo jen doba po březnu 1992, kdy bylo nařízeno prozatímní propuštění v případě znásilnění.
3. Soud poznamenává, že žadatel po jeho předání úřadům Spojeného království v březnu 1994 byl předveden před soud za vraždu svého otce. Byl shledán vinným a odsouzen k doživotnímu vězení (viz výše uvedený odst. 31). Předsedající soudce doporučil minimální dobu věznění na dvanáct let (ibidem). Soud dále poznamenává, že žadatelovo vydání bylo povoleno za podmínky, že čas strávený ve vězení před vydáním bude odečten z trestu, který mu bude případně udělen u anglických soudů v případě vraždy (viz výše uvedený odst. 13). U Soudu nebyl předložen žádný důkaz naznačující, že úřady Spojeného království tuto podmínku nebudou respektovat.

Za těchto okolností Soud shledává, že nález porušení zakládá dostatečně spravedlivé zadostiučinění ve smyslu článku 50 za jakoukoli utrpenou újmu.

1. Náklady a výdaje
2. Za soudní náklady a výdaje spojené s projednáváním případu u institucí Úmluvy žadatel požadoval částku 31 497,50 liber včetně daně z přidané hodnoty.
3. Vláda shledala požadovanou sumu nepřiměřenou.

4. V rámci kritérií vyplývajících z jeho ustálené judikatury Soud rozhoduje, že žadateli by měla být přiznána částka 18 000 liber zmenšená o 20 700 francouzských franků, které mu již byly cestou zákonné pomoci vyplaceny za poplatky a za cestovné a stravné.
5. Úrok z prodlení
6. Vzhledem k okolnostem daného případu Soud shledává přiměřeným použít zákonnou úrokovou míru platnou ve Spojeném království ke dni přijetí tohoto rozsudku, jmenovitě 8 % ročně.

Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD

1. rozhoduje osmi hlasy proti jednomu, že nedošlo k porušení článku 5 § 1 Úmluvy;
2. zamítá jednomyslně předběžnou námitku Vlády týkající se nevyčerpání domácích opravných prostředků, pokud jde o stížnost podle článku 5 § 3 Úmluvy;
3. rozhoduje jednomyslně, že došlo k porušení článku 5 § 3 Úmluvy;
4. rozhoduje jednomyslně, že nález porušení zakládá odpovídající zadostiučinění za jakoukoli újmu utrpěnou žadatelem;
5. rozhoduje jednomyslně:

(a) že příslušný stát je povinnen uhradit žadateli během tří měsíců s ohledem na náklady a výdaje 18 000 (osmnáct tisíc) liber minus 20 700 (dvacet tisíc sedm set) francouzských franků, přepočítaných na libry, s úrokovou mírou platnou v den doručení tohoto rozsudku;

(b) že prostý úrok s roční mírou 8 % bude splatný od vypršení výše uvedené tříměsíční lhůty až do vyrovnání;

6. zamítá jednomyslně zbytek požadavku na spravedlivé zadostiučinění.

Vyhotoveno v jazyce anglickém a francouzském a vyhlášeno při veřejném jednání v paláci lidských práv ve Strasbourgu dne 18. prosince 1996.

Herbert PETZOLD

tajemník

Rolv RYSSDAL

předseda

*) Viz Výběr z rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve Strasbourgu - přílohový sešit 111/95. Rozhodnutí Evropského soudu o stížnosti č. 12850/87, str. 14.